

Hồi 1

Một trăm lẻ ba tay vũ lâm cao thủ tinh minh năng cán, trên châu bảo ngọc trị giá ba ngàn năm trăm vạn lượng, chỉ trong một đêm, toàn bộ thất tung một cách bí mật.

Chuyện ấy ảnh hưởng lớn lao, không những tới tồn vong vinh nhục của mười hai tiêu cuộc lớn nhất Trung Nguyên, mà xem ra ít nhất bảy tám chục nhân vật nổi tiếng giang hồ, vì đó không chừng sẽ nhà tan cửa nát, thân bại danh liệt.

Đêm hôm đó, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra ?

Cái bí mật đó, khắp cả thiên hạ, chỉ có một người biết!

Nếu Thôi Thành biết rằng mình bỗng dung biến thành quan trọng như vậy, nhất định y sẽ cảm thấy kiếp sống của mình không đến nỗi gì quá thừa.

Nhưng y không biết được.

Y đã bị hôn mê mất ba ngày trời rồi.

Một trăm lẻ ba người này đều là tinh anh trong những tiêu cuộc của Trung nguyên, hộ tống một cuộc tiêu lớn chưa từng có trong lịch sử, đi từ Thái Hành, ra Đổng Quan, rồi bỗng dung thất tung ở một cái trấn nhỏ dưới chân núi Thái Hành.

Thôi Thành là triệu tử thủ của Quân Anh tiêu cuộc, y là người duy nhất còn sống sót trong vụ này.

Căn cứ vào tay thủ não của đội điều tra là Hùng Thiên Kiện, người bị triệu tập khẩn cấp lại sau đó một ngày:

- Chúng tôi tìm thấy y trong một cái hố phía sau khách sạn trong trấn, lúc đó y đã bị hôn mê bất tỉnh, hơi thở như mảnh treo chuông.

Căn cứ vào danh y Diệp Tinh Sĩ, người đi theo cùng với đội điều tra:

- Trên người y tổng cộng có sáu vết đao, tuy ra máu rất nhiều nên bị hôn mê, nhưng thương tích không ở chỗ yếu hại, chỉ cần để y tĩnh dưỡng một nơi nào đó an toàn năm ba ngày, tôi bảo đảm y... nhất định sẽ hồi phục lại như thường.

Một tay đầu não khác trong đội là Ứng Nhân Lão Thất nói:

- Hiện tại y đã được đem lại một chỗ tuyệt đối an toàn để dưỡng thương, không được tất cả người trong bọn chúng tôi đồng ý, ngay cả một con ruồi cũng bay vào không lọt.

Hùng Thiên Kiện là tay đại hiệp Trung nguyên, và cũng là cha vợ của tổng tiêu đầu Quân Anh tiêu cuộc Tư Đồ Cương, một người hiệp nghĩa chính trực, rất có danh vọng trong giang hồ.

Diệp Tinh Sĩ là đệ tử tục gia duy nhất của Thiết Phiến đại sư chùa Thiêu Lâm, và cũng là một trong bốn đại danh y được trọng vọng nhất trong giang hồ, y thuật tinh vi, khắp thiên hạ đều công nhận.

Ứng Nhân Lão Thất là thủ lĩnh của Thập Nhị Liên Hoàn Ổ, thế lực của Thập Nhị Liên Hoàn Ổ ra tới vùng tái ngoại, hai bên hắc bạch đều có đệ tử của y trong đó, lần này trong bốn chục vị tiêu sư hộ tống hàng, ít nhất có năm sáu người đã từng làm môn hạ trong nhà y.

Bọn họ bị lôi kéo vào trong chuyện này, bởi vì, bọn họ đều là người đứng ra bảo lãnh cho mười ba nhà tiêu cuộc.

Chuyến tiêu này vốn cực kỳ lớn lao, thậm chí đã động đến tai thiên tử, nếu không tìm về lại được, không những người đứng ra bảo đảm bị tội rồi, ngay cả Thái Bình Vương Phủ là nơi ủy thác bọn họ bảo tiêu cũng không thoát khỏi bị liên lụy.

Bao nhiêu người đứng bảo đảm đó đều là những tay giang hồ nổi danh rất có thân phận, chín bang hội, bảy môn phái lớn trong vũ lâm Trung Nguyên, cơ hồ tất cả đều bị kéo vào trong đó.

Bọn họ tìm ra Thôi Thành vào ngày đầu tiên tiết Đoan Dương, tới giờ đã là mồng tám tháng năm.

Căn cứ vào người phụ trách chiếu cố cho Thôi Thành là Trình trại chủ đệ tam trại của Thập Nhị Liên Hoàn Ổ:

- Tôi hôm qua y đã có tỉnh lại, còn uống được nửa ly sâm thang, đi cầu một lần, đợi chúng tôi băng lại chỗ bị thương xong mới đi ngủ lại.

Căn cứ vào bà vợ của Ứng Nhân Lão Thất là Như phu nhân Tiêu Hồng Châu:

- Y đi cầu không còn bị máu trong phân, sáng sớm hôm nay uống được miếng nước, còn nhìn tôi cười cười.

Trình Trung và Tiêu Hồng Châu đều là kẻ thân tín nhất của Ứng Nhân Lão Thất, chỉ có bọn họ mới được tiếp cận Thôi Thành.

Xem thương thế của Thôi Thành, hiện tại tuy không còn lo ngại gì, nhưng chuyện này chắc chắn còn quan trọng hơn thương thế của y nhiều, chỉ cần y mở miệng ra nói chuyện được, là nhất định không thể nào chờ thêm được nữa.

Vì vậy bao nhiêu người có liên hệ đến chuyện này, hiện tại đã đến tổng trại của Thập Nhị Liên Hoàn Ổ, ngay cả thế tử của Thái Bình Vương cũng thống lĩnh hộ vệ lại.

Hiện tại Thôi Thành không thể chết được!

Thập Nhị Liên Hoàn Ổ rốt cuộc là một nơi như thế nào, trong giang hồ hầu như không có ai chân chính biết rõ ràng, nó không những là một địa phương, mà còn là một tổ chức rộng lớn vô cùng.

Thế lực của tổ chức này phân trải ra rất rộng, đủ các thành phần phức tạp, hai bên hắc đạo đều có phần trong đó, nhưng bọn họ đều giữ được một nguyên tắc chung:

- Không làm chuyện thương thiên hại lý, không thừa lúc người ta nguy ngập, không ăn hiếp già yếu phụ nữ, không làm hại bản cùng cô quả.

Đấy không chừng cũng chính là nguyên nhân bọn họ còn tồn tại được đến bây giờ. Thập Nhị Liên Hoàn Ổ có mười hai trại, bề ngoài nhìn vào, không có gì khác biệt với các thôn trang khác, thật ra phòng vệ cực kỳ nghiêm ngặt, tổ chức lại càng chặt chẽ, không có thể bài khẩu lệnh của bọn họ, bất kỳ ai cũng khó mà đột nhập vào khu vực.

Miền đất tổng thủ lãnh Ứng Nhãn Lão Thất quản hạt đó, gọi là "Ứng Nhãn", mọi hành động, mệnh lệnh của bọn thuộc hạ trong Thập Nhị Liên Hoàn Ổ đều do Ứng Nhãn trực tiếp điều độ.

Tiết Đoan Dương vào giữa trưa, Thôi Thành đã được đem vào trong mật thất của Ứng Nhãn, phải đi qua năm lớp cửa sắt được phòng thủ nghiêm ngặt mới vào được trong đó, chỉ có Trình Trung và Tiêu Hồng Châu được tự do xuất nhập.

Hiện tại, bọn họ đang ở trong mật thất với Thôi Thành.

Trình Trung là người lão thành cẩn thận, không những vậy lão còn biết y thuật, Tiêu Hồng Châu thì ôn nhu và thông minh, rất tế tâm, bí thất bốn bề đều là tường, làm bằng đá hoa cương, cửa sắt bên ngoài không những được thay nhau phòng thủ suốt ngày đêm, mà còn được khóa chặt bằng khóa do thợ nổi danh làm ra, trừ chìa khóa trên người của Tiêu Hồng Châu và Ứng Nhãn Lão Thất ra, không ai có thể mở ra được.

Đối với cách phòng thủ nghiêm ngặt đó, ngay cả thế tử của Thái Bình Vương cũng không thể không thỏa mãn:

- Người nói đúng lắm, nơi này ngay cả một con ruồi cũng không bay vào được.

Có điều, lúc bọn họ đi qua năm trạm cửa sắt, tiến vào trong bí thất, lập tức phát hiện ra, Thôi Thành đã chết!

Tiêu Hồng Châu và Trình Trung cũng đều chết cả!

Trên người bọn họ không thấy có vết thương, cũng không thấy có dấu máu, nhưng thân hình của bọn họ đều đã bị lạnh cứng như đá.

Căn cứ vào phán đoán của Diệp Tinh Sĩ:

- Bọn họ chết cách đó ít nhất là một tiếng rưỡi, bị một cây khoái đao rất mỏng đâm chết, một nhát trí mệnh. Bởi vì đao quá mỏng, xuất thủ quá nhanh, vì vậy không có vết thương để lại. Vết thương trí mệnh chắc chắn là nằm phía

dưới lá phổi, đao đâm vào, máu lập tức đổ ập vào trong lồng ngực, vì vậy không chảy ra bên ngoài.

Nhát đao vừa nhanh, lại vừa chính xác!

Đủ thấy hung thủ giết người không những chuyên sử đao, mà còn có kinh nghiệm cực kỳ phong phú.

Người phòng thủ bí thất, đều theo Ung Nhân Lão Thất đã được mười mấy năm nay, đều là tâm phúc tử sĩ của y.

Bọn họ chỉ trời thề đất:

- Trong hai tiếng đồng hồ vừa qua, trừ Tiêu phu nhân và Trình trại chủ ra, nhất định không hề có người thứ ba nào ra vào nơi đây.

Ba mươi sáu người liên tục phòng thủ ở đó, ba mươi sáu người dĩ nhiên không thể đều nói dối.

Vậy thì hung thủ làm sao vào được trong đó ? Thế tử của Thái Bình Vương cười nhạt:

- Theo như người nói, chỉ trừ phi y là người có thuật ẩn hình.

Giữa trưa.

Trong phòng đại sảnh bố trí thật tinh nhã, không khí thật ngọt ngào, ngay cả gió hình như cũng bị ngưng đọng, đầu tóc rối bã xõa xuống, lập tức bị mồ hôi bám chặt lấy, tuy rượu để đó ê hề, nhưng ai ai cũng cảm thấy miệng khô cổ ráo, đắng nghét cực độ.

Ung Nhân Lão Thất gương mặt đầy vẻ tiều tụy, vừa bi ai vừa mệt mỏi.

Y vốn là người tinh lực đầy rẫy, xem ra còn rất trẻ trung, nhưng hiện giờ, chỉ trong một khoảnh khắc, xem ra y đã già đi rất nhiều.

Hung thủ làm cách nào vào được ? Trên đời này dĩ nhiên không thể nào có người biết ẩn hình. Y nghĩ không ra. Không ai nghĩ ra. Mọi người đều biết chắc một chuyện, món hàng trị giá ba ngàn năm trăm vạn lượng bạc này mà không lấy về được, bọn họ đều phải phụ trách bồi thường. Bao nhiêu đó cũng đủ làm cho tất cả bọn họ táng gia bại sản, dù cho tán gia bại sản, e còn chưa bồi thường hết! Lấy thân phận và địa vị của bọn họ ra mà nói, dĩ nhiên không thể chạy làng được. May mà thế tử Thái Bình Vương không phải là một người không hiểu biết tình lý.

- Hạn cho các ngươi bốn mươi ngày, để các ngươi đi tìm về, nếu không...

Y không nói hết lời, cũng bắt tất phải nói hết, hậu quả nghiêm trọng ra sao, ai ai cũng đều minh bạch.

Nói xong câu đó, y bèn đem mấy tên vệ sĩ đi mất, bất kể ra sao, hạn kỳ bốn mươi ngày cũng không thể nói là quá ngắn ngủi.

Chỉ tiếc là chuyện này, chẳng tìm đâu ra được một mối nợ để lần tới.

Ứng Nhân Lão Thất đứng lên rồi lại ngồi xuống, ngồi xuống lại đứng lên, Hùng Thiên Kiện mồ hôi ra đầy mình, thấm ướt cả hai lớp áo, có người thì mồ hôi chảy ròng ròng ra trên chót mũi, nhỏ tong tong xuống từng giọt từng giọt.

Những người này đều là những tay vũ lâm đại hào oai trấn một phương trời, bình thời chỉ huy ung dung ổn định, bây giờ tâm thần hỗn loạn, hoàn toàn không nghĩ ra được một kế hoạch.

Diệp Tinh Sĩ bỗng nói:

- Đây không phải là lần đầu tiên.

Mọi người không ai hiểu ý đang nói gì, đành phải chờ ý tiếp tục.

Diệp Tinh Sĩ nói:

- Cuối tháng trước, Trường Giang Thủy Thượng Phi, đang lúc tuần tra như mọi ngày, bỗng bị chết dưới nước, tôi được bọn đệ tử trong bang mời lại kiểm nghiệm thi thể.

Hùng Thiên Kiện lập tức hỏi:

- Y chết cũng giống như Thôi Thành ?

Diệp Tinh Sĩ gật gật đầu:

- Trên người y cũng không có thương tích máu me gì, tôi bỏ ra hết cả ba ngày, mới tìm ra vết đao dưới lá phổi, cũng đồng một loại trí mệnh như Thôi Thành.

Hùng Thiên Kiện hỏi:

- Y bị đâm chết dưới nước ?

Diệp Tinh Sĩ đáp:

- Đúng vậy.

Hùng Thiên Kiện lộ vẻ nghiêm trọng, tài dưới nước của Thủy Thượng Phi nổi tiếng vô địch thiên hạ, hung thủ đâm y một đao ở dưới nước vào chỗ yếu hại, công phu dưới nước của hắn còn tinh thuần hơn cả y.

Hùng Thiên Kiện trầm ngâm một hồi thật lâu, mới chậm chậm nói:

- Tôi cũng chợt nghĩ ra một chuyện.

Con nhà vũ lâm thế gia nổi danh về Ứng Trảo lục là Trường công tử Vương Nghị giành hỏi:

- Chuyện gì ?

Hùng Thiên Kiện nói:

- Đầu năm nay, lão trang chủ của Thiết Kiếm Sơn trang ở Tung Dương trong lúc luyện kiếm trong tàng kiếm các, bỗng dưng bị bạo bệnh, tới giờ còn chưa ai biết ông ta chết vì bệnh gì.

Y thở ra một hơi thật dài nói:

- Bây giờ tôi mới sức nghĩ ra, ông ta rất có thể bị cùng một thích khách ám sát.

Kiểm pháp nhà họ Quách ở Tung Dương, xưa nay vốn bí truyền, Quách trang chủ nhất định không để ai nhìn trộm mình luyện kiếm.

Tàng kiếm các của ông ta chắc chắn là được kiến tạo như tường đồng vách sắt, bất kỳ người nào cũng khó mà có thể vượt hào xông được vào.

Diệp Tinh Sĩ chau mày:

- Ông ta mà quả thật đang lúc luyện kiếm bị đâm, gã thích khách này không khỏi đáng sợ quá.

Ứng Nhân Lão Thất bồng cười nhạt:

- Nếu vậy, có phải chúng ta nên ngồi đây, đợi hấn lại giết từng người một ?

Không ai tranh biện với y, nếu người đàn bà mình yêu thương nhất bị đâm chết, tâm tình mình có vui vẻ được không ?

Ứng Nhân Lão Thất nắm chặt hai nắm tay, trên trán gân xanh từng sợi lộ rõ mồn một, y lớn tiếng nói:

- Dù tên thích khách này có ba đầu sáu tay, có thuật ẩn hình đi chăng nữa, ta cũng sẽ kiếm hấn ra đây.

Làm sao kiếm ra ?

Sau khi đã bàn luận kỹ một hồi, mọi người đại khái cũng quyết định được ba sách lược để thi hành.

Tất cả mọi người đều được điều động chia ra làm ba chuyện.

Nhóm thứ nhất do Hùng Thiên Kiện xuất lãnh, về lại Thái Hành sơn chỗ trấn nhỏ ấy, xem thử trong cái khách sạn bọn tiêu sư đã đầu túc đó, có lưu lại tí đầu dây mối nhợ gì không.

Tốt nhất là đi từng nhà một hỏi rõ ràng, trước đó mấy ngày, có người nào lạ khả nghi đến đó.

Bọn họ đã liệt kê hết tên tuổi của những tay vũ lâm cao thủ trong giang hồ chuyên sử đao ra, do Diệp Tinh Sĩ cầm đầu nhóm thứ hai, đi tra từng người một.

Quan trọng nhất là, phải hỏi cho ra những người đó từ sáng sớm tiết Đoan Dương tháng năm tới giữa trưa hôm nay trong vòng hai tiếng đồng hồ, bọn họ đang ở đâu ?

Nhóm thứ ba do Vương Nghị cầm đầu đi khắp các nơi, tìm cách kiếm ra cho đủ ba ngàn năm trăm vạn lượng bạc.

Tuy ba chuyện đó đều không dễ dàng gì, mọi người nhin không nổi đều phải hỏi Ứng Nhân Lão Thất:

- Ông chuẩn bị tính đi đâu ?
- Tôi đi tìm Lục Tiểu Phụng.
- Cái gã Lục Tiểu Phụng có bốn hàng lông mày ?

Ứng Nhãn Lão Thất gật gật đầu.

- Nếu như trên đời này còn có người nào tìm ra được hung thủ, người đó nhất định là Lục Tiểu Phụng.

Y nói giọng chắc nịch.

Trải qua chuyện ở U Linh Sơn trang, y đối với cơ trí và khả năng của Lục Tiểu Phụng rất tin tưởng.

- Nghe nói người này là một kẻ lãng tử, đi khắp chân trời góc biển, bốn bề là nhà, ông tính đi đâu tìm y bây giờ ?

- Nơi nào tông tử làm ngon nhất, tôi sẽ lại đó.

Đối với điều đó, y rất chắc ăn. Y biết không những Lục Tiểu Phụng ham ăn, mà còn biết ăn, vào tiết Đoan Dương, nếu không ăn tông tử, không phải là mất đi phong nhã lắm sao ?

Nghe nói đầu bếp ở Ngọa Vân trang danh tiếng động tới công khanh, làm tông tử Hồ Châu phong vị tuyệt diệu, quan phủ mỗi năm đều dùng tuần mã chạy tám trăm dặm đem vào kinh thành, không những vậy, hình như chủ nhân của Ngọa Vân trang còn là bạn thân của Lục Tiểu Phụng.

Ứng Nhãn Lão Thất đã đứng dậy:

- Tôi chuẩn bị lại đó. Chủ nhân Ngọa Vân lâu trước giờ rất hiếu khách, tiết Đoan Dương còn chưa quá ba ngày, nhất định y chưa thả Lục Tiểu Phụng ra.

Chỉ tiếc là y lại chậm một bước.

Chủ nhân của Ngọa Vân lâu vốn là một mỹ nam tử nổi tiếng giang hồ năm xưa, dạo sau này, chắc là vì ăn được uống được, vì vậy, cái bụng đã thấy nhô ra, chuyện đó hiển nhiên làm cho y buồn bực không ít.

Vì vậy lúc y đang nói chuyện, bất giác cứ đập đập tay vào bụng:

- Lục Tiểu Phụng có qua đây, trước giờ tiết Đoan Dương, y đều có ghé qua ở mấy ngày.

Xem ra y rất quan tâm tới Lục Tiểu Phụng, y lắc lắc đầu nói:

- Y thích đi lo chuyện thiên hạ quá, chuyện gì cũng lo, không nên lo vào cũng cứ xông vào, nhưng lại quên mình đi mất, một người đã ba mươi tuổi đầu còn chưa có gia đình, tâm tình làm sao mà tốt cho được.

Ứng Nhãn Lão Thất chỉ còn nước cười khỏ:

- Ông có biết y đi đâu không ?

Chủ nhân Ngọa Vân lâu trầm ngâm một hồi nói:

- Hình như tôi có nghe y nói, y muốn đi ra biển thả tâm tình.

Gương mặt của Ứng Nhãn Lão Thất lập tức biến thành vàng khè:

- Ý ông nói là y muốn đi ra biển khơi ?

Chủ nhân Ngọa Vân lâu nhìn đóa mây trắng ngoài song, chậm chậm nói:

- Hiện tại chắc y đang ở trên biển rồi.

Ứng Nhãn Lão Thất bắt đầu uống rượu, uống liền một hơi tám ly lớn, xong lập tức đứng dậy đi ngay.

Chủ nhân Ngọa Vân lâu giữ cách mấy cũng không được, đành phải tiễn y ra tới cổng:

- Cuối thu nhất định y sẽ về lại đây, nhất định sẽ về chỗ tôi ăn bánh Trung thu, ông có chuyện gì, tôi chuyển lời giùm cho.

Ứng Nhãn Lão Thất nói:

- Đến lúc đó, tôi chỉ còn tìm y làm một chuyện.

Chủ nhân Ngọa Vân lâu hỏi:

- Chuyện gì ?